

[Leif Hermann]

slaget tilbage i udvalget. Det understreges unægtelig noget af den seneste tids begivenheder, hvor der har fundet en rumaflytning sted på rigshospitalet, der har givet justitsministeren så sensationelle oplysninger i hænde, at riget har fået kendskab til, at der nok er en forbindelse mellem PLO og den sandinistiske regering i Nicaragua. Det var måske nok en oplysning, justitsministeren ikke havde behøvet at få iværksat rumaflytning for at få; for langt de fleste af os, som beskæftiger os med den slags forhold, vil en sådan forbindelse forekomme som en banalitet, som en selvfølge.

Men det understreger behovet for endnu en gang at få set på rumaflytningsbestemmelserne og få set på, hvorvidt den kategori af mennesker, som er omfattet af retsplejelovens § 170, skal have en særlig beskyttelse, der går ud over det, der allerede er foreslået i lovforslaget.

Man kunne, sådan som hr. Torben Lund har været inde på det, f.eks. sige, at de lokaliteter, hvor de pågældende opholder sig, under ingen omstændigheder kan underkastes rumaflytning.

Nu har vi i dette eksempel at gøre med et hospital, men jeg kunne godt tænke mig at spørge justitsministeren, om man efter de gældende regler ville være i stand til at foretage rumaflytning af skriftestolen hos en katolsk pater i København, fordi der dér sad en person, som man troede var medlem af den irske republikanske armé og derfor kunne befrygtes at udøve en eller anden form for terrorvirksomhed. Jeg vil bede justitsministeren om at svare ja eller nej til det eksempel, for det hænger lidt sammen med, hvad vi skal foretage, når vi skal have spørgsmålet op i udvalget alligevel.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil først tale lidt om de ændringsforslag, der er stillet.

Først det ændringsforslag, der går ud på at dele justitsministerens oprindelige forslag i to. Det er vi tilhængere af, især fordi der hermed for første gang gives besked om, at der skal udpeges en advokat for den, der udsættes – og det er ikke tilfældigt, jeg bruger udtrykket udsættes – for telefonaflytning. Vi er i al almindelighed meget betænkelige ved det indgreb, vi her behandler, og uden en advo-

kat til at følge med i det ville det være meget svært for os overhovedet at stemme for et sådant lovforslag.

Så vidt vi kan skønne, er justitsministerens ændringsforslag, der er tiltrådt af udvalget, alle sammen redaktionelle ændringer, og det har vi naturligvis ikke noget at sige til, men da vi nu alligevel skal have forslaget tilbage i udvalg, vil jeg gerne drøfte formuleringen af ændringsforslag nr. 5, som går lidt videre end blot til redaktionelle ændringer, idet man inddrager datakriminalitet under det, der kan udsættes for telefonaflytning og andre indgreb.

Dernæst vil jeg gerne sige lidt om justitsministerens forslag om at nedsætte strafferammen fra 8 til 6 år. Det er desværre støttet af socialdemokratiet, fordi man siger, at strafferammerne nu er nedsat. Ja, det er de da i mange tilfælde, og det er en god ting, men vi har ikke af den grund følt det nødvendigt, at vi dermed drager den konsekvens, at en nedsættelse af strafferammen for visse forbrydelser også skal medføre nedsættelse af den ramme, der giver anledning til telefonaflytning. Derfor støtter vi, som det også fremgår af betænkningen, forslaget om at fastholde de otte år.

Endelig støtter vi, da vi er medforslagsstillere, ændringsforslag nr. 7, hvorefter der i de ganske særlige tilfælde, der vedrører statens sikkerhed, gerne må udpeges en mindre kreds af advokater, der skal varetage, at loven overholdes, og at rettighederne for det menneske, der udsættes for aflytning, overholdes. Egentlig burde det efter vores mening, når man griber ind i meddelelshemmeligheden, kun være sager, der vedrører statens sikkerhed, men det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Naturligvis er vi tilhængere af, at det fastslås i selve lovteksten, at noget sådant kan forekomme, når man gennem en telefonaflytning kommer under vejr med planer om f.eks. at tage statsministeren, en tidligere minister eller en kendt politiker som gidsel, men hvis man har påstået noget sådant og man opdager, det drejer sig om at bortføre eller stjæle statsministerens bil, er det urimeligt, at denne telefonaflytning kan bruges som bevismiddel. Jeg har heller ikke på fornemmelsen, at det er ministerens mening, men jeg synes, det er bedst, at det kommer til